

Molkomis 6.juulil 1971.a.

Armas Herman Rajamaa.

Palju tänu kirjade eest. Viieaastane eksitus, mille tegid, ei tee õieti midagi. Tähtis on vaid, et ma Sulle meelde tulín. Õeldakse ju, et kui silmast, siis südamest. Ja nii see tööpoolest ka suures enamuses on. Ainus enamvähem korrapärane side on jäänud püsima meil vaid Juhan Kokla, Aleksander Terrase ja Harald Nurgaga.

Molkom meeldib meile väga. Poisilgi on siin hoopis rahulikum kasvumiljöö kui suurlinnas. Ostsime omale ka maja, mis ju vihjab sellele, et tahame paikseks jääda. Nelikümmend viis aastat paneb inimese vastutustundelisemalt mõtlema, tahad luua nii endale kui ka perekonnaliikmetele teatavat kindlamat alust veel alles jäänud päevadeks. Aga rassimist selle oma maalapikesega on küllalt. Kogu aed on alles rajamisel, kuigi ka juba nüüd hakkab maja otsene ümbrus kaunis kultuurselt välja nägema. Ka töökohaga olen väga rahul. Saan siin rakendada kogu oma energia ning ka kõik ambitsioonid ~~el~~ ^{le} elavd täit kasutamist. Minu juhtida on siin majandus, organisatsioon ja personal. Eks kõigeiks selleks ole rohked kogemused eesti seltskondlikust elust heaks praktikaks. Näiteks on mul üsna kerge vaev organiseerida ja läbi viia firma pidulikumaid kokkutulekuid. Rootslased on aktsepteerinud mind täielikult ega hooli teatavast soome-ugrilaste aktsendist midagi.

Ettevõtte - AB Calamo - on kiiret tõusuteed minev firma. Viimase kahe aasta jooksul on läbikäik kahekordistunud, tasuvus tõusnud tundmatuseni. Meil on rohkesti tegemist ka välisuruga, kusjuures minu keeleoskus suureks kasuks tuleb.

Mul on kahju, et ma Ameerika Hääle osas Sulle midagi positiivset teatada ei oska. Kui Saksamaale läksin, anti Rootsi piirkonna kaastöötegemine Juhan Koklale. Kitzberg soovis siis, et ~~ma~~ ma teatal määral kaastööliseks edasi jääksin, kuna Eestist saabunud kirjad tõendasid minu reportaazhide suurt populaarsust kuulajate hulgas. Tegin siis kirjaliku ettepaneku, kuidas mind vaatamata minu elukohale oleks võimalik saadetes kasutada. Kuid sellele kirjale jäi vastus saamata. Ja ma ei ole tänapäevani saanud Kitzbergilt ühtki kirja ega isegi tervitust. Rääkimata tänust senise töö eest. Lugesin lehest, et Kitzberg olnud Stokholmis kogu juunikuu jooksul. Kuid tal polnud mahti mulle helistadagi, kuigi kõik vajalikud andmed on Koklal minu kohta olemas.

Arvan, et minu ja Kokla töötehnika ja ~~me~~ isegi ainevaliku vahel on üsna suur vahe. Mina panin rõhu reportaazhidele kohapealt -

sealt, kus just parajasti midagi sündis. Ma ^{va}velitsen ka lindi-
lõikamistehnikat täielikult ja sain nii ~~viis~~ koostada väga vahel-
dusrikkaid ja värvikaid reportaazhe. Jutuaajamisi tegin kahte liini
pidi: nii nagu Sinuga või siis hoopis ilma valmiskirjutatud teksti-
ta, spontaanselt. Viimaste puhul tuli muidugi lõigata, aga resultaat
kujunes tihti väga heaks ja elavaks. Kokla jutustab sündmustest,
s.t. loeb paberilt maha, ilma et annaks kaasa heliefekte kohapealt.
Kontakt sündmuse ja kuulaja vahel jääb sellega nõrgaks.

Nüüd jääb Sulle muidugi mulje, et kõik, mis mina tegin, oli
hirmus hästi tehtud, kuna teised teevad oma tööd minust kehvemini.
Nii see muidugi pole ~~il~~ mõeldud: küllap igal ~~inim~~ on omad head ja
vead. Sinu küsimus puudutab ju ka rohkem valikut kui tehnikat.
Jah, selles osas ei oska ma öelda midagi muud, kui et saada see
materjal, millest Sa soovid, et Ameerika Hää! pikemalt pajatab,
otse Washingtoni. Võibolla tuleks siis ka kasutada Mall Jürma
kontakti. Tema on vahest sobivaim, energilisem ja südamlikum
kontakt, kui küsimusse tuleb meie kultuurielu, pedagoogide tegevus
jne.

Indrek on praegu Ojamaa eesti laste suvikodus. Sõidame talle
Stokholmi vastu ja peatame siis seal ka umbes nädalapäevad. Elame
Aleksander Terrase korteris Jakobsbergis, ja ma helistan Sulle
sealt. Oleks tore kohata ja ma tänan lubaduse eest mind koos pere-
ga vastu võtta.

Jätame siis jällekuulmiseni: helistan Sulle kõige lähemal ajal.

Parimate tervitustega

Sinu

Ilmar Väin